

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมเกิดเลิศโลกเป็นบรมสุข

หนังสือนี้มันก็เป็นไปตามนิสสัยวาสนาอาภัพของเรา ถ้าพูดตามภาษาเจ้าของไม่เต็มใจให้ก็ว่า ภาษาเก็บตก ไปหาเอาเรื่องของเราเก็บตก คือเราไม่ได้เต็มใจให้ แล้วก็ไปเที่ยวเอาตรงนั้นตรงนี้มา เลยเป็นเรื่องเก็บตกไป สุดท้ายก็ย้อนเข้ามาหาหลวงตาบัว นี่คือหลวงตาบัวเก็บตกอีกแหละ ที่ขอนี้ขอมานานแล้วนะขอประวัติของเรา ตั้งแต่อาจารย์หม่อวยมาเป็นลำดับลำดับ คุณหญิงเสริมศรี มีแต่ผู้ใหญ่ ๆ ทั้งนั้นขอเราขนาดนั้นเรายังไม่ให้ เพราะเราไม่เชื่อตัวเองนะซิ ไม่ให้ตลอดมา สุดท้ายพระก็มาหาเก็บตกไปเป็นหนังสือ “หยดน้ำบนใบบัว” คือเราไม่ได้ตั้งใจให้ ไม่มีเจตนาจะให้ อะไรมันอยู่ในจิตนี้ ไม่สะดวกตามนิสสัยวาสนาอาภัพของตัวเอง

ทีนี้เมื่อบรรดาประชาชนทั้งหลายอยากพิมพ์เพื่อเป็นคติต่อไป เราก็ไม่ขัดข้องอะไร คือเราขัดข้องนิสสัยวาสนาอาภัพของเราต่างหาก เราไม่ขัดข้องผู้นำไปอ่านเพื่อเป็นคตินะ ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ คือประวัติของเรานี้พูดตรง ๆ ใครจะเขียนไม่ได้ เพราะเราไปแต่องค์เดียว ๆ ถ้าไปอย่างสององค์ติดตามไปด้วย องค์นี้ไปกับเราระยะนี้ องค์นั้นไปกับเราระยะนั้น ๆ ท่านเหล่านี้ก็จับมาปะติดปะต่อกันเป็นประวัติไปได้ เพราะไปกับเราสืบทอดกันไปเรื่อย ๆ อันนี้จะนำมาเป็นประวัติก็ได้สืบทอดกันไป องค์นั้นสืบทอดองค์นั้น ๆ เรียงกันไป แต่เราไม่เคยเลยจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ไม่ไปกับใครเลย ถึงเรียกว่าวาสนาอาภัพ

มันเป็นอยู่ด้วยความเต็มใจเจ้าของ พอใจเจ้าของในการไปคนเดียวทั้งนั้น ใครจะไปด้วยนี้มันไม่สะดวก อย่างสมมุติว่าไปด้วยกันนี้ก็ คือออกจากสำนักท่านไปนี่ ออกจากนี้ยังไม่แยกทาง ไปด้วยกันได้ตอนนี้ พอออกจากนั้นไปที่นี้ต่างคนต่างแยก มีแต่องค์เดียวเท่านั้น องค์เดียว นี้ในฐานะที่ว่ามีเพื่อนฝูงไปด้วยนี้ก็ถือว่า องค์นี้ไปก็จะแยกไปตามอัธยาศัย องค์นี้แยกไปตามอัธยาศัย เราก็ไปตามอัธยาศัยของเรา ไปแยกกันข้างหน้า นี่มีไปด้วยในเบื้องต้นวันหนึ่งสองวัน พอเลยจากนั้นไปแล้วแยกกัน ส่วนมากก็ไปองค์เดียวปั้งเลยแหละ นี่หมายถึงว่าเป็นระยะที่ลาท่านจะไปในวันเดียวกัน ลาท่านเรียบร้อยแล้วจะไปในวันเดียวกัน องค์นั้นจะไปทางไหน ๆ ก็พอดีเราจะไปทางนั้น ทางนั้นก็ว่าจะไปทางนั้น ก็เลยร่วมทางกันไปหน่อยแล้วก็แยกกันไป ต่างองค์ต่างแยกไปเลย

นิสสัยของเรามันนิสสัยอาภัพ จึงไม่ได้เอาประวัติของตัวเองออกไป ไม่ให้เอาออก เพราะฉะนั้นใครจึงจะเขียนประวัติของเราไม่ถูกเลยแหละ จึงเรียกว่าเก็บตก หาเก็บตกตรงนั้นตรงนี้ ส่วนมากก็จะได้ยินจากคำพูดของเรา ไปอยู่ที่นั่นที่นี้ ไปหยิบออกมา ไป

อยู่ที่นั่นที่นี้แล้วหยิบออกมา เพราะฉะนั้นจึงไม่ค่อยติดค่อยต่อกันเรื่องราว เพราะเราพูดออกมาเป็นระยะ ๆ ที่เรื่องไปสัมผัสก็พูดออกมาธรรมดา ๆ ไม่ตั้งใจจะเล่า ประวัติของเรานี้ถึงเรียกว่าไม่มี ไม่มีในเจตนาของเราที่ตั้งใจเขียนให้ ๆ ประวัติของเรา

ธรรมะนี้มีทุกชั้นของธรรมในเล่มนี้นะ มีในทุกชั้นของธรรมจนสุดความสามารถไปเลยในเล่มนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเสียว่าธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ที่มาเป็นธรรมธาตุกระจายครอบแดนโลกธาตุอยู่เวลานี้ นั้นเรียกว่าธรรมเกิดในหัวใจท่าน ท่านปฏิบัติธรรม-ธรรมก็เกิด พวกเราปฏิบัติตามกิเลสดีตามกิเลส มีแต่กิเลสเกิดคืนยังรุ่งวันยังค่ำ มีแต่กิเลสเกิดพวกเรานี้ พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายมีแต่ธรรมเกิด นั้นฟังซิ ธรรมเกิดเลิศโลกเป็นบรมสุข กิเลสเกิดมหันตทุกข์จมไปเลย ฟังซิทั้งสองด้านเลย นั้นละแข่งกันอยู่ ระหว่างกิเลสแข่งธรรมมีแต่ความจม เป็นอย่างนั้นละ ธรรมไม่แข่งใคร ฆ่ากิเลสตายแล้วพอ แสนสบาย นั้นท่านเรียกว่าธรรมเกิด

ธรรมเกิดนี้จะเริ่มเกิดตั้งแต่ออกปฏิบัติ จิตเริ่มสงบเป็นลำดับ ที่แรกไม่เกิดมาก เราตั้งต้นให้เกิดเองเสียก่อน ตั้งหน้าตั้งตาปลุก เมื่อมันแตกกิ่งแตกก้านแล้วก็จะแตกกิ่งของมันไปเรื่อย ๆ เมื่อมีต้นลำเป็นหลักเกณฑ์แล้วต้นไม้ เบื้องต้นมีแต่ต้นเสียก่อน ต่อไปก็แตกกิ่งแตกก้านเมื่อได้รับการบำรุงจากลำต้นออกไป ที่นี้การปฏิบัติธรรม เราบำรุงลำต้น เราปลุกต้นไม้ที่แรกก็คือว่าปลุกธรรมเข้าใจเพื่อความสงบใจ นี้เพื่อจะให้ธรรมเกิด ธรรมมีหลายประเภท เช่นอย่างศรัทธาเกิดก็เรียกธรรมเกิดอันหนึ่ง การทำบุญให้ทาน คิดทำบุญให้ทานก็เรียกว่าธรรมเกิด ๆ การจะทำบุญให้ทาน จะไปวัดไปวา นี้เรียกว่าธรรมเกิดในหัวใจ คิดออกมา ๆ ธรรมเกิดเป็นระยะ ตั้งแต่พื้น ๆ นี้ไป จากนั้นแล้วธรรมจะเกิดประจักษ์ในใจละที่นี้ จะเกิดขึ้นจริง ๆ

พอออกทางภาคปฏิบัติที่สำคัญมาก เป็นภาคที่เด่นที่สุด ตั้งแต่เริ่มธรรมเกิดจนกระทั่งสุดยอดแห่งธรรม ธรรมเกิดธรรมอยู่ เมื่อสุดยอดแล้วอยู่ ธรรมอยู่ ไม่เคลื่อนไหว เรียกว่านิพพานเที่ยง นั้นละไม่ว่าเกิดว่าดับที่นี้ อยู่แล้วเที่ยง ธรรมเกิดก็คือเริ่มปฏิบัติที่แรก เราก็ก้อาพุทธโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ คำบริกรรมนี้ปลุกจิตใจของเราให้ธรรมประเภทนี้เกิดก่อน พยายามนำคำบริกรรมเข้ามาปลุกฝึกับจิตใจเรา จะเป็นธรรมบทใดก็ตาม เรานำธรรมบทนั้นมาให้จิตเกาะอยู่กับนั้น เพราะเกาะอยู่กับโลก เกาะไปเท่าไรเป็นไฟไปเท่านั้นไม่มีสิ้นสุดยุติ เกาะธรรมนี้มีถึงขั้นสิ้นสุดยุติ พอถึงที่สุดแล้วหยุดเลย

ท่านว่า วุสิตุ พุทฺทมจริยํ สุดทางเดินแล้ว เรียกว่าสุดทาง การละการบำเพ็ญสิ้นสุดลงไปเรียบร้อยแล้ว การละกิเลสก็ไม่มี การบำเพ็ญธรรมเพื่อสูงขึ้นไป เมื่อถึงที่สุดแล้วก็หมดด้วยกัน ที่นี้ธรรมเกิด-เกิดตั้งแต่ต้นนี้ละ ตั้งแต่เราพยายามปลุกธรรมขึ้นใน

ใจของเรา เอาภาวนาพุทโธ หรืออัมโม คำบริกรรมใดก็ตามนั้นแหละธรรม เอามาเป็นที่เกาะของใจ ใจจะได้เกาะยึดอันนั้น เพราะใจนี้รู้แต่ไม่เป็นตัวของตัว เร่วอน ๆ ถูกกิเลสลากไปตลอด ๆ ธรรมไม่มียึดไว้ธรรมก็เกิดไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องปลุกธรรมให้เกิดขึ้นภายในจิตใจ เมื่อปลุกไม่หยุดไม่ถอยต่อไปก็ค่อยปรากฏขึ้นมา

เราไม่เคยสงบมาที่วันก็เดือนแล้วมันจะมีสงบวันหนึ่งจนได้ เมื่อปลุกไม่ถอย บำรุงไม่ถอยจะแสดงขึ้นมา แสดงขึ้นมาภายในใจ นั่นแหละเรียกว่าเริ่มธรรมเกิดแล้ว เกิดเบื้องต้นเกิดด้วยเราตั้งใจบริกรรมนี้เสียก่อน ธรรมประเภทนี้ธรรมเราปลุกขึ้นมา ที่นี้ธรรมเกิดขึ้นจากปลุกขึ้นมา นั้นจะเป็นกึ่งเป็นก้านเป็นหลักเป็นเกณฑ์ แล้วยิ่งหนักแน่นยิ่งกว่าต้นที่แรกอีกด้วยนะ มันแทรกลงไปลึกอีกด้วย ลึกกว่านั้นอีกด้วยธรรมที่เกิดขึ้นจากภายในใจโดยการภาวนาของเรา

ที่แรกขึ้นความสงบเสียก่อน ความสงบทำให้เจ้าของตื่นตื่น เพราะจิตตั้งแต่วันเกิดมาไม่เคยมีความสงบ มีแต่ความตื่นดีอยู่เหมือนฟุตบอล ถูกกิเลสเตะอยู่ตลอดเวลา เตะเข้าเตะออกเตะไม่หยุดไม่ถอย กลิ้งไปกลิ้งมา จิตใจเราก็กิ้งอย่างนั้น ที่นี้เอาธรรมเข้าไปผลักบีบเข้าไปไม่ให้กลิ้ง ให้อยู่กับอันนี้อยู่กับคำบริกรรม แล้วจิตจะสงบเข้ามา พอสงบเข้ามาแล้วความรุ่มความเย็นความสบายจะปรากฏ จากนั้นความแปลกประหลาดจะขึ้นพร้อม ๆ กันเป็นระยะ ๆ สะดุดใจนะ พอธรรมเกิดแล้วจะสะดุดใจแล้วเกิดขึ้นเรื่อย ๆ มีแก๊จ ศรัทธาเชื่อความเป็นของเจ้าของขึ้นมา จากนั้นความขยันหมั่นเพียรก็จะค่อยคืบคลานไปตาม ๆ กัน เริ่มตั้งหลักตั้งฐาน จิตมีความสงบเย็นใจไปเรื่อย ๆ เรียกว่าธรรมเกิดละที่นี้ เกิดเรื่อย ๆ

ตั้งแต่สมถธรรมคือความสงบใจเริ่มเกิดขึ้น ใจว่าวุ่นวุ่นมันเริ่มสงบ ถ้าวันไหนมันวุ่นวายนัก วันนั้นวุ่นวายเอามาก เข้าห้องพระหรือเข้าที่ใดที่หนึ่งไปพัก บังคับจิตให้เข้าสู่ความสงบ เมื่อจิตเข้าสู่ความสงบความยุ่งเหยิงวุ่นวายจะไม่กวน เพราะจิตนี้ออกไปถูกกิเลสลาก เรียกว่ากิเลสมันผลักดันออกไป ที่นี้พอคำบริกรรมดีเข้าไปแล้ว จิตทำหน้าที่อันเดียว เมื่อเวลาเราระลึกอะไรอยู่ก็ต้องระลึกอันนั้น ไม่มีสองนะ เช่น ระลึกถึงกิเลสก็เป็นกิเลส ระลึกถึงธรรมเป็นธรรม เราแยกมาระลึกถึงธรรมเสีย กิเลสก็ไม่มีช่องทำงาน ที่นี้จิตก็สงบได้ จากนั้นก็สงบเรื่อย ๆ

ขั้นสมาธินี้ที่รู้สึกว่าจะแน่นหนามั่นคง จิตใจไม่ค้อยเหลวไหล เริ่มเห็นที่พึ่งของใจแล้ว เริ่มเห็นใจเป็นสำคัญขึ้นมา แต่ก่อนมีแต่สิ่งนั้นสำคัญสิ่งนี้สำคัญ มีแต่พิษแต่ภัยทั้งนั้นสำคัญหมดนะ คือจิตมันติดมันตันไปตามนั้น สำคัญว่าอันนั้นดีอันนี้ดีไปเรื่อย พอธรรมแทรกเข้าไปบีบชนะไปหมดเลย ปล่อยอันนั้นเข้ามา หมุนเข้ามาภายใน ปล่อยภายนอก ๆ พอจิตมีความแน่นหนามั่นคงมากเท่าไรยิ่งเริ่มปล่อยข้างนอกออกเรื่อย ๆ

เพราะอันนี้เด่นกว่า ท่านว่ารสแห่งธรรมขำระซึ่งรสทั้งปวง เพียงเท่านี้ก็ชนะไปเป็นลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรมเริ่มเกิดแล้วนะ ตั้งแต่สมาธิไป

นี่ก็เกิดเป็นบาทเป็นบาทก็มี ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมเกิดนี้พูดไม่ได้นะ เป็นอยู่กับเจ้าของผู้เป็นเท่านั้น ใครไม่เป็นไม่รู้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ธรรมเกิด-เกิดประเภทนั้น เกิดประเภทที่ว่าประจักษ์ ๆ กับตัวเอง ที่จะไปพูดแจงออกไปให้ประชาชน ใครทราบทุกแห่งทุกมุมเป็นไปไม่ได้ว่าจั้นเลย แต่เต็มอยู่ในหัวใจของท่าน นี่เรียกว่าธรรมเกิดธรรมอยู่ ทั้งเกิดทั้งอยู่ ทั้งเกิดเรื่อย ๆ เพราะยังไม่หยุด ต้องทั้งเกิดทั้งอยู่ทั้งพักทั้งไปเรื่อย ทีนี้ก็มีแต่ธรรมเกิดละทีนี้ ธรรมเป็นจำนวนมากและเกิดภายในใจ ก็เลสจางไป ๆ ธรรมมีโอกาที่จะเกิดขึ้นมา ๆ สร้างความสว่างผ่าเผย สร้างความแปลกประหลาด อัจฉริยะ สร้างความรู้แจ้งเห็นจริงขยายออกไป ๆ จิตดวงนั้นะ

นี่ละกิเลสค่อยจางไป ทางนี้ค่อยกระจายแสง เพราะจิตนี้รู้อยู่ตลอดเวลา ถึงจะโง่งเง่าเต่าตุ่นถูกกิเลสปิดบังขนาดไหน ความรู้มันจะเต็มตัวของมันอยู่แต่ออกไม่ได้เท่านั้นเอง พอกิเลสจางไป ๆ ทีนี้จะส่องแสงออกเรื่อย ๆ กิเลสจางไปเท่าไรยิ่งส่องแสงกระจายออกไป ๆ จนกลายเป็น โลกวิทู รู้แจ้งโลก คือกระจายออกไปหมดเลย นี่เรียกว่าธรรมเกิด พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านธรรมเกิดเต็มพระทัย เต็มภูมิเต็มใจของท่าน ถึงขั้นธรรมเกิดแล้วอยู่ที่ไหนเกิดตลอด

เหมือนกับกิเลส ระยะเวลาที่มีกำลังกิเลสเกิดนี้ อยู่ที่ไหนเกิดตลอดกิเลสนะ ไม่ว่าจะทางตา ทางหู ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ กิเลสเกิดตลอด ๆ ทีนี้เวลาไม่ได้ประสบสิ่งเหล่านั้นไม่ได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้ ก็สร้างอารมณ์ที่เคยรู้เคยเห็นมาเป็นอารมณ์ของตัวเองเกิดตลอดเวลาอีกเหมือนกัน เผาตัวเองสด ๆ ร้อน ๆ อันนี้เราเคยเห็น อันนี้เราเคยได้ยินมานานแล้ว ไม่ได้พูดนะ สด ๆ ร้อน ๆ ชั้นทันที กิเลสสร้างขึ้นมานี้เป็นสด ๆ ร้อน ๆ เตือดร้อนวุ่นวาย ถ้าดีใจก็ปีติยินดีไปตามลม ๆ แล้ง ๆ นั้นละ มันเกิดมากี่ปีแล้วก็ตาม มันก็อุ่นขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละ นี่เรื่องของกิเลสเกิด

ทีนี้ธรรมเกิดก็ไปอีกแบบหนึ่ง ยิ่งภาวนาถึงขั้นมันสว่างกระจ่างแจ่มออกไปนี้ เราอย่าว่านะจิตนี้ มันถูกปิดไว้เฉย ๆ ใครทุกคน ๆ ก็ถูกปิด ถูกปิด ๆ หมดจะไปเห็นของ อัจฉริยะอะไร พูดเรื่องของอัจฉริยะไม่มีใครเชื่อเพราะมันมืดด้วยกันหมด เอาอะไรมาเชื่อกัน แล้วผู้ที่รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ท่านก็ไม่หิวโหยพออยากจะพูดเหมือนไม่รู้ไม่ชี้ เห็นกันท่านเข้าใจกันทันที นั่นผู้รู้ธรรมเห็นธรรม ธรรมเกิดเป็นอย่งนั้นนะ ท่านจะเข้าใจกันทันที ๆ ผู้ที่รู้ธรรมด้วยกัน นี่เรียกว่าธรรมเกิด ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ

ธรรมมีอยู่ ธรรมเกิดที่ภายในใจ เกิดขึ้น ๆ เพราะใจเป็นภษณะของธรรมด้วย ของกิเลสด้วย เวลากิเลสมีกำลังมันก็ใส่ภษณะคือใจนี้เต็มจนกินไม่ได้ นอนไม่หลับ บางทีละเมอเพื่อฝันเป็นบ้าไปเลยก็มี นี่กิเลสมันบรรจุเข้าเต็มหัวใจแล้ว ใจเลยกลายเป็นบ้าไปเลย ทีนี้ธรรมเวลาบรรจุเข้าในหัวใจเต็มเหนี่ยวแล้ว ทีนี้เป็นจอมปราชญ์ไปเลย สว่างจ้าไปหมด นี่ละจิตดวงนี้ละมีทั้งกิเลสมีทั้งธรรมอยู่ในนั้น นอกนั้นไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่ธรรม

ตั้งพ่อแม่ครูจารย์มันท่านแสดงให้เราฟังคืนแรกเลยเราไป ที่ท่านเอาอย่างเปรี๊ยะ ๆ เลย เหนอ ท่านมาหาอะไร มาหาอรธหาธรรมหามรรคผลนิพพานเหรอ จากนั้นก็ไล่ไปเลย อันนั้นไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม อันนี้ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ พาดจนกระทั่งครอบโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ธรรม ธรรมแท้กิเลสแท้เกิดที่จิต อยู่ที่จิต ให้ท่านเอาตรงนี้ให้ได้นะ เอาตรงนี้ได้แล้วมันจะกระจ่างไปหมด เราไม่ได้ลืมนะ จะกระจ่างไปหมด ก็เป็นอย่างท่านว่า ก็ท่านเป็นมาแล้วนี่ ไม่เป็นท่านพูดได้ยังไง

พอถึงขั้นธรรมเกิดแล้วเกิดตลอดเวลา เกิดทั้งเพื่อฆ่ากิเลส เกิดทั้งเพื่อเป็นสมบัติของตน ทั้งฆ่ากิเลสไปพร้อม ๆ กันเรื่อย ๆ มีแต่ธรรมเกิด ถึงขั้นธรรมเกิดอยู่ไหนเกิดหมด อิริยาบถทั้งสี่ ยืน เดิน นั่ง นอน เว้นแต่เวลาหลับเท่านั้น นอกนั้นเกิดได้ตลอดเวลา เช่นเดียวกับกิเลสเกิด เกิดได้ตลอดเวลา ธรรมกับกิเลสในหัวใจของเรา เมื่อเวลากิเลสหนาแน่นนี้มันเกิดได้ทุกกระยะนะ แม้แต่หลับไปนี่ยังละเมอเพื่อฝันไปตามกิเลสอีก นั้นเห็นไหมละ เวลามันเกิดมันหนักทางกิเลส ทีนี้เวลาธรรมะเกิดก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกันไม่ได้ผิดกัน ธรรมเกิดกับกิเลสเกิดเหมือนกัน เรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัตติ กิเลสเป็นอัตโนมัตติ เหมือนกัน เมื่อถึงขั้นได้มัววัดกันแล้วมันเข้าใจทันที อันนี้ต้องขึ้นเวทีมันถึงชัดเจน ถ้าขึ้นเวทีแล้วรู้ทันที

นักปฏิบัติทั้งหลายที่รู้อรรถรู้อธรรมตลอดมรรคผลนิพพาน ท่านรู้ด้วยเวทีการปฏิบัติของท่าน เวลาได้รู้แล้วไม่ได้ถามใครนะ ความรู้ความเป็นขึ้นภายในใจนี้มันประจักษ์อยู่ในนั้น เป็น สนฺทิกฺขุโลโก ๆ ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้เองเห็นเอง ๆ ไม่ต้องไปถามใคร ถึงขั้น สนฺทิกฺขุโลโก เป็นโดยลำดับลำดับอย่างนั้น มีแต่อ้อ ๆ ไปเรื่อย เป็นอย่างนี้เหรอ ๆ เมื่อเวลาแยกแยะออกไปหาธรรมพระพุทธเจ้า รู้ตรงไหนพระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วอันนี้ แต่เราไม่รู้เฉย ๆ โคนอยู่ก็ไม่รู้ไม่เห็น พอเวลาเจอปั๊บก็อ้อ พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วอย่างนี้ ๆ รู้มาก่อนเราแล้วอย่างนี้ มันก็ต้องหมอบลง ๆ ซี้

ทีนี้สิ่งที่เราไม่รู้ไม่เห็นดังภูมิของศาสดาเอก เราก็เต็มภูมิของเรา ทีนี้เต็มภูมิของเราเนี่ยมันยอมรับภูมิของศาสดา พระพุทธเจ้าท่านเป็นขนาดไหน เราเพียงเท่านั้นมันยังรู้ได้ อย่างนี้ ๆ แล้วพระพุทธเจ้าเป็นเช่นไรศาสดาเอกของโลก หมอบเลยนะ ไม่เห็นอย่าง

ท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วยก็ตามมันหมอบเลย เพราะอันนี้เป็นพยานหยั่งลงในนี้แล้ว นี่ละ ท่านว่า สนุทธิฎฐิโก ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเสียว่า ธรรมมี กิเลสมี ธรรมเกิด ๆ มีทั่ว ๆ ไปมีจริง ๆ อยู่ที่กิเลสเป็นผู้มาถือเป็นเจ้าของหรือเป็นสมบัติ หรือเป็นอันตรายต่อตัวเอง ถ้าเป็นธรรมก็เป็นสมบัติ ถ้าเป็นกิเลสก็เป็นภัย มีอยู่ที่ใจ ๆ นี้ ธรรมเกิดกิเลสเกิด-เกิดที่ใจ ไม่ได้เกิดที่ไหนนะ

คือผู้นี้จะเป็นผู้ที่จะรับรองเอา ตามธรรมชาติก็มีอยู่ทั่วไป เช่น แร่ธาตุต่าง ๆ มีอยู่ทั่วไป ใครยึดมาเป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองก็เป็นของคนนั้นไป ธรรมเป็นกลาง ๆ เมื่อใครเป็นผู้ยึดได้ธรรมอย่างนั้นแล้วก็มาเป็นสมบัติของตน ๆ กิเลสก็เป็นกลาง ๆ เมื่อมาสัมผัสกับผู้ใด คนนั้นก็เป็นเจ้าของ คนนั้นก็ไปเป็นภัยไปตามกิเลส ท่านจึงว่ากิเลสมี ธรรมมี มีมาดั้งเดิม อย่าให้กิเลสหลอกเอานะ หลอกมานานแล้วนะกิเลสหลอกสัตว์โลก ลบจุมูกพระพุทธเจ้ามานานกิเลสไม่เคยถอยใครนะ หน้าด้านที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส ไม่รู้จักบาปจักบุญ ไม่รู้จักดีจักชั่วอะไรคือกิเลส มันจะลบล้างไปหมดเลย

สิ่งที่มันจับยึดใส่หัวใจของสัตว์โลก ก็คือความอยากความทะเยอทะยาน อันนี้เต็มหัวใจทุกคน อยากตลอด ทะเยอทะยานตลอดเวลา หามาให้เท่าไรยิ่งเพิ่มความอยากให้รุนแรงมากขึ้น ๆ นี่ละตัวพาสัตว์ให้ลงนรก เมื่ออยากมาก ๆ แล้วไปไม่แห่งมันก็กินมันนึกว่าผัก เพราะมันหิวมากเข้าใจไหม คนเราถ้าไม่หิวมันจะไปกินอะไรไปไม่แห่ง ไม่ใช่ผักนี้ มันก็หาเอาตั้งแต่ผัก ที่นี้เวลาหิวมาก ๆ แล้วไปไม่แก่ไปไม่อ่อนมันกินหมดนั่นแหละ มันจะตายเข้าใจไหม นี่ละความหิวโหยมันบังคับหัวใจของสัตว์โลกไม่ให้รู้จักบาปจักบุญ มันกลืนไปหมด ๆ สุดท้ายก็เป็นพิษต่อตัวเอง จมไปเลย ๆ พวกมันจำเอานะ

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องธรรมเกิดนะ ธรรมเกิดนี้อัจฉริยะมากทีเดียว เป็นในผู้ใด ๆ จะเป็นของอัจฉริยะตัวเอง โดยไม่ต้องหาใครมาเป็นพยาน รู้อย่างจิ้ง ๆ เห็นอย่างจิ้ง ๆ สนุทธิฎฐิโก ประกาศบ้างขึ้นมาในหัวใจไม่ต้องไปทูลถาม แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม ก็ของอันเดียวกัน ท่านก็รู้อย่างนี้ เราก็รู้อย่างนี้ แล้วถามท่านหาอะไร ความหมายก็ว่าอย่างนั้น นี่ละธรรมมีอยู่อย่างนี้ อย่าพากันให้กิเลสจุมูกไปจนจะเป็นจะตายนะ เวลานี้คิดความเป็นไปของเราเป็นยังงัยบ้าง นี่มันพร้อมที่จะไปเกิดนะ ตายนี้ปั๊บเกิดเลย มันตายจากโน้นปั๊บก็มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วจากนี้มันจะไปเกิดเป็นอะไรเราแน่ใจของเราแล้วยัง ถ้าเรายังไม่แน่ใจนั้นละจะลงในจุดที่ไม่แน่ใจ ส่วนมากกิเลสลากไปในความไม่แน่ใจ หลอกไปเรื่อย ตกนรกหมกไหม้ไปเลย

ทั้ง ๆ ที่ว่านรกไม่มี สัตว์เต็มอยู่ในนรกที่ว่าไม่มีนั่นละเวลานี้ ผู้ที่เชื่อถือนานรกมี นี่พวกนี้ไม่ตกนะ ใ้ผู้ที่ไม่เชื่อนั่นละพวกรับเหมาใหญ่ กองรับเหมาใหญ่ คือไม่เชื่อว่า

บาปมีบุญมีนรกมีสวรรค์มี พวกนี้เป็นกองรับเหมาตั้งแต่ความชั่วทั้งนั้น ผู้มี หิริโอตตปปะคือความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมอยู่แล้ว แม้จะทำก็ไม่เต็มเม็ดเต็ม หนวย มีขยะ ๆ นะ ไม่เหมือนคนที่ไม่ยอมรับบาปบุญนรกสวรรค์ว่ามีนี้ เรียกว่าไม่เชื่อ เลยนี้ฝั่งเต็มเหนี่ยวเลย ผลเต็มยัน ผู้ที่มีหิริโอตตปปะขยะแขงอยู่นี้ผลไม่มากนัก มัน หนไม่ได้มันทำอันนี้ก็ยอมรับ ผลก็ไม่มาก ถ้าผู้ที่มีหิริโอตตปปะเต็มหัวใจ อยู่อย่างไรก็ ตามเป็นอย่างนั้น จะเป็นจะตายไม่ยอมทำบาปทำกรรมเลย ตายไปเลย นั้น

อย่างพระอรหันต์ท่าน อย่างนี้เป็นต้นนะ เรายกตัวอย่าง เช่น พระอรหันต์องค์ หนึ่งท่านไปฉันทที่บ้าน เมียเขาเป็นคนที่มีความแค้นมากที่สุดในบรรดาพระอรหันต์องค์นั้น ท่านก็อุตสาหะสงเคราะห์นะ ไม่ไปบิณฑบาตที่ไหน คือเขานิมนต์ไปฉันทที่บ้านทุกวัน ๆ จนกระทั่งได้ ๑๒ ปี ท่านก็อุตสาหะพยายามเมตตาไปฉันท เป็นพระอรหันต์นะ แล้วสามี ของเขาเป็นนายช่างเจียรระโนแก้ว เป็นแก้วประเภทชั้นสูงเสียดด้วยของพระราช เสนาบดี เอามาให้เจียรระโน แก้วเจียรระโนแก้วในสกุลชั้นสูง ๆ เป็นลำดับมา วันนั้นผอญเมียไม่ อยู่บ้านตอนเช้า เสนาบดีเอาแก้วมาให้เจียรระโน แก้วกำลังแล้วเนื้ออยู่บนเขียง มือเปราะจะ เปื้อนด้วยเลือดของเนื้อสัตว์บนเขียง

มือก็เปื้อน ๆ ทีนี้เขาก็เอาแก้วมา แล้วทำไมมันก็นำคิดนะ เอามือเปื้อนเลือดไป รับแก้วจากเขามา แก้วที่เขาเอามามอบให้เจียรระโน แล้วอยู่ ๆ ลูกก็ร้องไห้ในห้อง ทางนี้ ก็เลยเอาแก้ววางไว้บนเขียง ทีนี้แก้วนี้เปื้อนด้วยเลือดมันก็เป็นเหมือนกับเนื้อนั้นซี นกกระเรียนมันอยู่นั้น ทางภาคอีสานเขาเรียกนกเขียน นกเขียนนกกระเรียนก็อันเดียว กันแหละ ทีนี้พ่อเจ้าของเขาไปในห้อง มันก็มาโฉบเอาแก้วกลืนเข้าไปในท้องมันเลย พอออกมาไม่เห็นแก้ว ทีนี้พระอรหันต์ท่านนั่งดูอยู่ที่นี่ เห็นนกกระเรียนมาโฉบเอาแก้ว กลืนไปแล้ว ตายทำไง ท่านว่านะ เขาจะถามใคร ก็มีแต่เรากับนกกระเรียน เรานี้ยังไ ก้นนะวันนี้ ท่านคิดเต็มที่แล้ว

พอนายช่างออกมาก็ว่าแก้วไปไหน ถามพระ ท่านก็ตอบยาก ท่านเอาแก้วไป เหยื่อ ท่านก็บอกท่านไม่ได้เอา ไม่ได้เอาแล้วหายไปไหนมันก็ลำบากละที่นี้ ท่านก็เลยนั่ง จะว่านกกระเรียนกินไปแล้วเขาก็จะผ่านกระเรียน เอ๊ ทำยังไง นี่เรียกว่ากรรมบันดล บันดาล ถ้าไม่ใช่กรรมบันดลบันดาลนะ ก็บอกให้คำมั่นสัญญาเขาเสีย ว่าเอาตมาไม่ได้ เอาหรือก แต่ต้องให้สัญญากันเสียก่อน เขารับรองแล้วถึงจะบอกเขา คือรับรองว่าไม่มี อะไรแล้วถึงจะบอกว่า แก้วนั้นนกกระเรียนกิน คุณอย่าฆ่ามันนะ ให้อรเวลามันถ่ายแล้ว ค่อยเอาแก้ว เท่านั้นปัญหาที่จะยุติลงใช้ไหมละ นกกระเรียนตัวนั้นก็จะเป็นผู้ต้องหา คอยจดจ้องดูตลอดเวลา เวลาถ่ายก็เอาแก้วมา

แต่น้ำมันบันดลบันดาลให้ท่านไม่พูดอย่างนั้นเสีย ว่าท่านเอาหรือแก้ว ท่านก็บอกท่านไม่ได้เอา ไม่ได้เอาแล้วแก้วไปไหน ใครมาเอา จะบอกว่ายังไงก็เห็นอยู่ที่นี่ เขาเลยเอาเชือกมารัดคอท่าน รัดคอรัดแน่น ๆ ที่นี้เลือดทะลักออกมาจากปากท่านตกออกไป นั่นท่านไม่ยอมบอกนะ ตายท่านก็ยอมตาย บอกไม่ได้นกระเรียนเป็นภัยเห็นใหม่ ละ นี่ละการทำบาปทำกรรมท่านไม่ทำ ถึงจะตายท่านก็ยอมตาย อย่างพระอรหันต์องค์นี้ ที่นี้บันดลบันดาลนระกรรม พอเขาเอาเชือกมัดคอท่านเลือดทะลักตกออกข้างนอกนั้น นกระเรียนอยู่ที่นี่มันเห็นก็มาโฉบกินเลือดท่าน เขากำลังโมโหสุดขีด โกรธแค้นสุดขีด เขาก็เตะนกระเรียนเลย เตะตกไปกลิ้ง ชักไป

ท่านเลยทำมือบอก เขาก็เลยละเชือกออก เป็นอะไร ดูนกระเรียนชิมันตายหรือยัง คือชักแล้วก็เงิบไปเลย ท่านเห็นอยู่ที่นี่ แสดงว่ามันตายแล้วมั่ง ท่านจึงทำมือเป็นลักษณะบอกไป อะไร นกระเรียนมันเป็นอย่างงั้นมันตายหรือยัง เป็นไรไม่เป็นไรก็ช่างมัน มึงอยากตายกับนกระเรียนหรือ ไปอีกนะ คือเดี๋ยวอาตมาอยากจะทราบว่ามันตายหรือยังเท่านั้นแหละ ตายไม่ตายก็เห็นอยู่ที่นี่ เลยไปจับนกระเรียนโยนตูมมาใส่ท่าน ท่านก็เลยจับคลี่คลายดูตายแล้ว เออ ที่นี้นกระเรียนนี้ตายแล้ว หมดกรรมเสียที ท่านก็ว่าอย่างนั้น นี่แก้วนี้อาตมาไม่ได้เอา นกระเรียนนี้มาโฉบกินแล้วมันกลิ้งไปไว้ในท้องมัน ที่นี้นกระเรียนตายแล้วจึงจะบอกให้คุณทราบ ให้ผ่าดูก็จะเห็น พอไปผ่าก็เห็นแก้วอยู่ในนั้น ร้องไห้โฮ ๆ

ที่แรกเราพูดถึงเรื่องภรรยาเสียก่อน ภรรยาก็เด็ดเฉียบขาดเหมือนกัน ยืนยันให้สามี สามีไม่ยอมรับนะ ไปพูดซุบซิบกันอยู่ในห้อง แก้วของเราเนี่ยราคาเป็นเท่าไร ๆ เรา จะตายคราวนี้แหละ จะถูกใส่โทษใส่กรรม แล้วแก้วเราเนี่ยไม่ใช่หายไปไหน เข้าใจว่าเป็น พระองค์นี้ท่านเอา ทางเมียนั้นปิดทันทีอย่าพูดเป็นอันขาด พระองค์นี้ท่านมาฉันทันจันท์ ในบ้านเราได้ ๑๒ ปีนี้แล้วไม่เคยเห็นความเคลื่อนไหว แล้วความเคารพเลื่อมใสท่าน เราก็มักไม่เคยเคลื่อนไหวเลย ไม่มีไปทางไหน อย่าได้โทษท่านเป็นอันขาด ตายก็ตายเถอะ เรา ให้ตายหมดครอบครัวเราก็ตาย แต่จะว่าพระองค์นี้มาเอาแก้วของเราเนี่ยเป็นไปไม่ได้แล้ว เรายอมตายเลยอย่างนั้น ผัวไม่ยอมฟังละซิถึงได้มาทำอย่างนี้ เมื่อก็ร้องไห้อยู่ในห้อง เรื่องราวมันเป็นอย่างนี้

จนกระทั่งเรื่องราวเสร็จไปแล้ว ท่านก็เลยตั้งความสัตย์ในใจของท่านว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่เข้าไปฉันทันจันท์บ้านใด แม้ที่สุดไปชายหลังคาบ้านเขาเราก็มิเข้าไป บิณฑบาตเปียกก็ยอมไปเลย ท่านจะไม่ยอมเข้าเลย จนกระทั่งวันท่านนิพพาน ตั้งแต่วันนั้นท่านไม่ไปฉันทันจันท์บ้านใครเลยนะ หิริโอดตบปะเห็นใหม่ เป็นธรรมชาติเอง ตาย ท่านก็ยอมตาย

พอเรื่องนี้กระเทือนถึงพระพุทธเจ้า ท่านก็รับสั่งมาเป็นพุทธภาษิต แต่เราจำไม่ได้นะบาลี จำได้แต่ภาษาแปล คนทำบาป พระพุทธเจ้ารับสั่งมาในเวลานั้นที่เขาไปเล่า ทูลถวายท่าน ถึงเรื่องคนนี่แหละ ท่านก็รับสั่งมาว่า ผู้ทำบาปตายแล้วลงนรก ผู้ทำบาปคือใคร ผัวของผู้หญิงคนนั้นแหละ ผู้ทำบุญตายแล้วไปสวรรค์ คือเมียของคนนั้น ตายแล้วไปสวรรค์จริง ๆ คนนั้นตายแล้วไปนรกจริง ๆ ผู้สิ้นกิเลสแล้วไปนิพพาน คือพระอรหันต์องค์นั้น ได้ทั้งสามเลยเข้าใจไหม เอามาจากภาษิต ๓ ข้อ ข้อหนึ่งผู้ชายทำลายท่านทำบาปตกนรกเลย เมียนั้นไม่พอใจกับการทำของสามี จิตใจเป็นกุศลตลอด ตายแล้วไปสวรรค์เลย ผู้ที่สิ้นกิเลสคือพระอรหันต์องค์นั้น ตายแล้วท่านก็ไปนิพพานเลย

เรื่องหิริโอตตปะนะนี้ถ้าลงได้เข้าถึงใจแล้วเป็นอย่างนั้น จะเป็นอื่นไปไม่ได้ ไม่มีอะไรจะใหญ่ยิ่งกว่าธรรมในหัวใจท่าน ท่านจะเห็นแก่ชีวิตชีวาเป็นไปไม่ได้ เรื่องผู้เชื่อธรรมจริง ๆ แล้วก็ตั้งพระอรหันต์องค์นั้น ตายท่านก็ยอมตายไปเลย นี่ละความเชื่อธรรมเชื่อภายในใจนะ ความไม่เชื่อก็แบบเดียวกัน ใครจะมาสอนก็ไม่ยอมฟัง ศาสตราที่องค์มาสอนก็ไม่ยอมฟัง จะลงนรกทำเดี๋ยวตามความไม่เชื่อของตัวเอง ผู้ที่เชื่อบุญเชื่อกรรมแล้วอย่างที่ว่านี้ ตายก็ตายไปเถอะ นั่นเห็นไหม ไม่มีคำว่าถอยหลัง

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าตีตราประกาศมาได้ก็ปักก็กลับแล้วนะ บอกตั้งแต่เรื่องบาปมีบุญมีนรกสวรรค์มี พรหมโลกมีตลอดนิพพานมี จนกระทั่งถึงบรรดาสัตว์ทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุมีมากมีน้อย เต็มไปหมดนี่มี นี่เห็นรู้แจ้งแทงตลอดด้วยกันหมด สอนไว้ นี่เป็นคำตายตัวจะมาลบล้างให้เป็นอื่นไปไม่ได้ ถึงอย่างนั้นก็เลสมันก็ลบล้างมาตลอด มันก็ได้ผลเป็นที่พอใจของมัน ยิ่งเป็นลูกศิษย์หลวงตาบ๊วแล้ว พวกนี้วิ่งตามมัน เราไม่ได้ถามดูว่าเป็นยังไง ใครยังมีขาเหลืออยู่ที่ขา มันไปแล้วทั้ง ๒ ขาหรือขาขาดวิ่งตามกิเลสหลงเข้าใจใหม่ ขาขาดแล้วหูยังมี อ้อ หูให้เอามาร้อยหูจูง จมูกขาดแล้วเอาขาด แขนซ้ายแขนขวานี้จูงตลอด ๆ นี่มีแต่พวกวิ่งตามกิเลสไม่ได้วิ่งตามอรรถตามธรรม มันเป็นอย่างนั้นนะพวกเรา จนจมูกหูไม่มีขาดไปหมด มันก็ยังไป ถ้าว่าขามันมี ๒ ขา ขาหนึ่งกิเลสลากขาดไปแล้วยังขาเดียว มันก็ยังเดินเขยก ๆ เอาไม้เท้าใส่ไปด้วย ๒ ขา พวกนี้มันไม่ถอยนะ วิ่งตามกิเลสเป็นอย่างนั้นนะ

เชื่อไปตามกิเลสเป็นอย่างนั้นละ ไม่ยอมฟังเสียงศาสดา สอนไว้เป็นพื้นเป็นฐาน มากี่ปักก็กลับ ไม่ยอมรับ มันจะยอมรับตั้งแต่สิ่งที่จะพาให้จมด้วยอำนาจของกิเลส มันถึงจมอยู่เรื่อยสัตว์โลกไม่มีการเข็ดหลาบกันนะ เพราะมันปิดทางมา พอขึ้นจากนรกมาหยก ๆ มานี้ไม่รู้มาจากอะไร นรกก็ไม่มี คือมันไม่ให้เห็น ก็ลบล้างนรกที่เจ้าของตกมาหยก ๆ สด ๆ ร้อน ๆ ขึ้นมาหยก ๆ นี่ก็มาลบล้างว่านรกไม่มี มันปิดไม่ให้เห็น แล้วทำกรรมอีก มีแต่ความอยากความทะเยอทะยานทางความชั่วลงอีก ๆ อย่างนั้น

นี่พระพุทธเจ้าท่านทรงเล็งญาณดู ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้ พิจารณาเฉพาะพระชาติของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น โอ้อโฮ มันเกิดมาก็กัปที่ กัลป์ ศพของเราคนเดียวเป็นไปทุกแบบทุกฉบับ ระยะเวลาเกิดเป็นภพนั้น เป็นชาตินั้น เป็นสัตว์อันนี้ มันเคลื่อนอยู่หมดตั้งแต่พระศพหรือสรีระของพระพุทธเจ้าเป็นสัตว์ ประเภทต่าง ๆ เป็นเปรตเป็นผีนรกอเวจี ขึ้นลงนี่เหมือนเราขึ้นบันไดบ้าน ขึ้นสวรรค์ชั้น พรหมชั้นแล้วลงนรกอเวจีเหมือนกันหมด ดูจิตของเราดวงเดียวที่มันพามันท่องมัน เทียว ท่องเที่ยวไปไหนเป็นภพเป็นชาติที่นั่น ๆ เพราะจิตดวงนี้ไม่ตาย แล้วออกจากนี้ ไปปั๊บเข้านี่อีกแล้ว เกิดอีกแล้ว ๆ ตายอีกแล้ว ขึ้นแล้วลงแล้วอยู่อย่างนั้นตลอด เฉพาะ พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังจนอดทนระอาใจ

จึงแยกดูสัตว์ทั้งหลายเป็นยังไง พอ ดู โอ้อโฮ จนดูไม่ได้ ตัวเดียวมันก็แบบเดียวกันนี้ เอามาแข่งกันได้อย่างไร มันแบบเดียวกันกับศพของเราแล้วสัตว์โลกมีมากขนาด ไหน พิจารณาซิ นี่คือสัตว์เกิดตายไม่หยุดไม่ถอยอย่างนี้ ท่านจึงได้ประมวลทั้งเรื่อง ความเกิดของท่านตายของท่าน ความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายมาประมวลทั้งสอง อย่างนี้มาจากอะไร เป็นสาเหตุที่จะพาให้เกิดให้ตาย แยกแต่กองทุกข์ไม่หยุดไม่ถอย มาจากอะไร ท่านจึงไล่เข้าไปหาปัจจัยการ อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา นั้นละต้นตอของ มัน จึงไปถอนพรตขึ้นมา ตรัสรู้ธรรมปឹងขึ้นตรงนั้นแล้วขาดสะบั้นไม่มีภพชาติ ทุกข์ นตฺถิ อชาติสฺส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด พอ นั้นเข้าใจแล้วนะ เป็นอย่างนั้น พวกกันจำ เอาณะ ธรรมพระพุทธเจ้านี้ตายตัว ไม่มีอะไรจะตายตัวแม่นยำยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกแต่ ละพระองค์ ๆ และไม่มีอะไรที่จะเป็นจอมหลอกลวงยิ่งกว่ากิเลส ให้จำอันนี้ให้ดี คู่แข่ง คือกิเลส เอาละ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๓ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๗ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๓๖ ดอลล์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโล ได้มอบเข้าไปแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่ ๑,๕๐๐ กิโลจะครบจำนวน ๔ พันกิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบคลัง หลวงแล้ว ๑๕ กิโล กับ ๒๙ บาท ๒ สตางค์ อันนี้ยังไม่ได้หลอม ทองคำต่อยอดจากเงิน ๘๐๖ ล้านบาท ซื้อทองคำไปแล้ว ๖๐๐ ล้านบาท ได้ทองคำ ๑,๕๐๐ กิโล เท่ากับ ๑๒๐ แท่ง ๆ หนึ่งน้ำหนัก ๑๒ กิโลครึ่ง และมอบเข้าคลังหลวงไปแล้ว ๒๕๐ กิโลคือ ๒๐ แท่ง ที่เหลือยังไม่ได้มอบ ๑,๒๕๐ กิโล เท่ากับ ๑๐๐ แท่ง รวมทองคำที่มอบเข้าคลัง หลวงแล้ว ๒,๗๕๐ กิโลและรวมทองคำทั้งหมดเลย เวลานี้เราได้ทองคำ ๔,๐๑๕ กิโล เท่ากับ ๔ ตันกับ ๑๕ กิโลกรัณฐาทราบตามนี้ แล้วเราจะขยับขึ้นเรื่อย ๆ นะ

ให้พี่น้องทั้งหลายฟังหัวหน้านะ หัวหน้าทั้งทางบ้านเมือง หัวหน้าทั้งทางศาสนา ให้พากันฟังให้ดี หัวหน้าทางนั้นก็ตั้งขึ้นทางนั้นทางบ้านเมือง มีนายกรัฐมนตรียี่เป็นต้น นี้เรียกว่าหัวหน้าทางบ้านเมือง หัวหน้าทางศาสนาคือหลวงตาบัว ก็ตั้งขึ้นทางนี้ เรียกว่า ต่างฝ่ายต่างตีตะล่อมเข้ามาหาชนชาติไทยของเราขึ้น ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจ เวลานี้เรา ตั้งหน้าออกเดินทางได้แล้ว เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว เวลานี้เต็มเม็ดเต็มหน่วย นายกของเรา ก็คือนายกไม่เป็นอื่น อันนี้เราไม่ยากพูดมากนัก เพราะมันเตรียมจะพีดกันอยู่แล้ว เข้าใจไหม เรื่องมันสงบไปแล้วก็ปล่อยเฉยอยู่อย่างนั้นละเข้าใจไหม ถ้าหากมีอะไร เอนี้ก็เป็นนายกไปแล้ว ดำเนินได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วนี่นะ ทางนี้ก็เตรียมพร้อมอยู่แล้ว เดินมาอยู่แล้วนี่ก็เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกัน ทั้งสองฝ่ายนี้จะเป็นผู้อุ้มชาติบ้านเมือง ของเราขึ้น โดยความเป็นหัวหน้าของพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันตั้งอกตั้งใจ

เรามีมากมีน้อยเอาหนุ่ที่นี่ หนุ่แน่นอน ๆ ไม่เป็นอื่นละ แต่ก่อนยังมีข้อ ระแวงแคลงใจอยู่ด้วยกันทุกคน ๆ ที่นี้ไม่มีแล้ว เป็นอันว่าหมดปัญหาทุกสิ่งทุกอย่าง มี แต่ปัญหาที่จะคว่ำเงินในกระเป๋าออกมาแล้วไปทุ่มในคลังหลวงเท่านั้น พากันจำเอา มี เท่านั้นละ

(สัตว์แพทย์ประจำจังหวัดอุดรธานี กราบเรียนเรื่องโกโนวัด) ไก่ตายด้วยโรค ระบาด โรคระบาดมันติดกันไซ้ใหม่ ไก่ตายด้วยโรคระบาดหวัดเรื้อรัง และหลอดลม อักเสบ แล้วไก่กินยางรัดถุง อัดแน่นในกระเพาะทำให้ตาย ห้ามโยนยางรัดถุงลงพื้นเด็ด ขาด พากันจำทุกคนนะ ไก่จะมาจิกกินแล้วเป็นอันตรายต่อไก่เอง ทุกคน ๆ ให้เก็บให้ เรียบร้อยต่อไปนี่นะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd